

om, at Ministeren vil sige, at derfor garanterer han; men vi ville se, om virkelig alle Betingelser slaa til for en Anerkjendelse, forinden vi gaa saavidt, at vi udtale den. Det er ingenlunde Mistillid til eller Misbilligelse af Ministerens Virksomhed, men kun en Forsigtighed fra vor Side, naar vi ikke ville udtale nogen Anerkjendelse, før det ligger for, at Anerkjendelsen er fuldt begrundet. Jeg tror, at man bør indrømme, at denne Betragtningssaaede ikke alene er forsigtig, men rigtig, og den er dobbelt rigtig, fordi man kun kan udtale en Anerkjendelse, naar man vil fravige Statsrevisionens Indstilling. At fravige denne er imidlertid efter min Mening at give Statsrevisionen et Mistillidsvotum, og jeg ser ikke rettere, end at der, hvad man end vil sige, ligger en Svækkelse af Statsrevisionens Stilling i, at man fraviger dens Indstilling. Jeg siger, at vort Forslag er dobbelt rigtig, naar vi se den Naade, hvorpaa det andet Thing behandlede Statsrevisionens Indstilling. Det andet Things Udvalgsbetænkning med Hensyn til Statsrevisionens Indstilling er efter min Mening ingenlunde gunstig for Statsrevisionen. Jeg veed nu vel, at man gennem forskellige Kompromiser i det andet Thing, hvor Stemmerne syntes at staa temmelig lige, er kommen til et Resultat, om hvilket en Statsrevisor har erklæret, at der veri ikke laa noget Misbilligende af Statsrevisionens Færd, og at han altsaa kunde gaa med dertil; men jeg kan ikke se rettere, end at dette ikke er tilstrækkeligt. Det er nemlig ikke Alle, der læse Rigsdagens Forhandlinger og lægge Mærke til, hvad der er blevet sagt af en enkelt Statsrevisor; men Alle læse Indstillingen, og jeg ser ikke rettere, end at man, naar man uden tvivlende Grund fraviger en Indstilling fra Statsrevisionen, derved svækker dennes Stilling i en ikke ubetydelig Grad. Det har været Udvalgets Flertals Grundanskuelse, at man, naar der ikke var en tvivlende Grund til at fravige Statsrevisionens Indstillinger, burde fastholde disse, saaledes som de vare, fordi man vidste, hvilken væsentlig Stilling, Statsrevisionen har, hvilken stor Betydning for vort konstitutionelle Regnskab, og hvilken Svækkelse af Statsrevisionens Stilling, der vilde fremgaa af, at man gik til at fravige dens Indstillinger uden tvivlende Grund. At en saadan ikke her eksisterer, tror jeg at have paavist. Der vilde kunne være en saadan tvivlende Grund, hvis man ved at vedtage Statsrevisionens Indstilling gjorde Uret imod Ministeren; men det er ikke Tilfældet her, thi den nuværende Marineminister har, som jeg alt har fremhævet, og som det ligeledes er fremhævet af Statsrevisionen saavel som ogsaa fra anden Side, vist megen god Villie og Omhu for at faae disse Forhold ordnede. Der foreligger imidlertid endnu ikke saa Meget, at vi kunne sælde en bestemt Dom om, hvorvidt det er lykkedes ham at sætte sin Villie igjennem paa Bærstet, og saalænge dette ikke foreligger, er

der heller ikke for os nogen tvivlende Grund til at fravige Statsrevisionens Indstilling. Dette bemærker jeg ikke saa meget af Hensyn til den ærede Minister, thi jeg tror ikke, han har Noget imod, at vi vedtage Indstillingen saaledes, som den foreligger fra Statsrevisionen; i det Mindste har jeg faaet det Indtryk ved at læse den høitærede Ministers Foredrag i Landstinget. Det forekommer mig i det Hele, at han ingenlunde — i alt Fald ved sidste Behandling — var saa overordentlig tilfreds med eller glad ved den nye Indstilling, der fremkom i Landstinget, men at han nok saa gjerne havde set, at Statsrevisionens Indstilling var bleven staaende. Derfor siger jeg, at jeg ikke saa meget bemærker dette af Hensyn til den ærede Minister, men derimod bemærker jeg det navnlig af Hensyn til Mindretallet i Udvalget. Dette, som vel selv vil begrunde sin Stilling til Sagen, har nemlig gjort opmærksom paa, at det ikke var tilstrækkelig Grund til at fravige den af Landstinget vedtagne Indstilling, men det er dette Mindretallets Synspunkt, som er grundforskjelligt fra Flertallets. Mindretallet gaar ud fra, at Præsuntionen er for Landstingets Indstilling; fra den skulle vi gaa ud, og den skulle vi holde paa, naar der ikke er tvivlende Grunde til at fravige den, hvortilmod Flertallets Betragtning er den, at man ikke uden tvivlende Grund bør fravige Statsrevisionens Indstilling. Det kan ikke skade Landstinget det Mindste, at man gaar fra dets Indstilling, thi det er reciperet i det konstitutionelle Liv, at Fællesbeslutninger maa komme tilveie derved, at man kommer overens. Derimod forekommer det mig rigtignok, at Statsrevisionen har Krav paa, at man ikke uden tvivlende Grund gaar fra dens Indstillinger. Efter Alt, hvad der er kommet frem i Landstinget, forekommer det os imidlertid, at der ikke har været nogen tvivlende Grund for Landstinget til at fravige Statsrevisionens Indstilling, og derfor forekommer det os ogsaa klart, at vi bør vende tilbage til Statsrevisionens. Udvalgets Flertal har derfor tilraadet at stemme for den sidste af Statsrevisionens Indstillinger, og naar den vedtages, vil Følgen deraf blive, at samtlige Statsrevisionens Indstillinger ville blive vedtagne uforandrede. — Hertil skal jeg indskrænke mig.

Naberg: Som det nylig blev udtalt af den ærede Ordfører, er der kun eet Punkt, hvori der her er Uoverensstemmelse mellem Udvalgets Flertal og Mindretal. Jeg synes, at den ærede Ordfører lagde en mere end almindelig Vægt paa, at det Forslag, som her er stillet af Flertallet, skulde blive vedtaget, og han gik endogsaa saa vidt, at han udtalte, at, hvis man ikke her vedtog Flertallets Forslag og vendte tilbage til Statsrevisionens Indstilling, saa vilde det være en meget betydelig Svækkelse af Statsrevisionens Stilling i